

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U SPLITU
Put Supavla 1

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Upravni sud u Splitu, po sucu Ivanu Dadiću, uz sudjelovanje Zrinke Pivac kao zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Goran Bjelopere, OIB: 42095126544, iz Dubrovnika, Malo selo 8, Mokošica, zastupanog po opunomoćeniku Maroju Kolendiću, odvjetniku u Dubrovniku, Antuninska 3, protiv tuženika Ministarstva mora, prometa i infrastrukture Republike Hrvatske, Uprave sigurnosti plovidbe, Lučke kapetanije Dubrovnik, Službe sigurnosti plovidbe, OIB: 22874515170, Dubrovnik, Vukovarska 16, radi zabrane daljnje upotrebe i gospodarskog korištenja dijela pomorskog dobra, nakon javne i usmene rasprave zaključene 5. ožujka 2025. u prisutnosti opunomoćenika tužitelja, a u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, objavljene 18. ožujka 2025.,

presudio je

Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži poništenje rješenja tuženika Ministarstva mora, prometa i infrastrukture Republike Hrvatske, Uprave sigurnosti plovidbe, Lučke kapetanije Dubrovnik, Službe sigurnosti plovidbe, KLASA: UP/I-342-24/24-03/1071, URBROJ: 530-04-11-1-24-2 od 6. rujna 2024.

riješio je

Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadom troškova upravnog spora.

Obrazloženje

1.U pravovremenoj tužbi tužitelja podnesenoj 7. listopada 2024. protiv rješenja tuženika Ministarstva mora, prometa i infrastrukture Republike Hrvatske, Uprave sigurnosti plovidbe, Lučke kapetanije Dubrovnik, Službe sigurnosti plovidbe, KLASA: UP/I-342-24/24-03/1071, URBROJ: 530-04-11-1-24-2 od 6. rujna 2024., tužitelj u bitnom najprije reproducira izreku osporenog rješenja tuženika, nakon čega navodi

kako tužbu podnosi zbog netočno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava te bitnih povreda odredaba upravnog postupka. Naime, tuženik u pobijanom rješenju tvrdi da ovlaštenik dozvole to pravo ne koristi na način, u opsegu i granicama, odnosno uvjetima određenim navedenim aktom. U provedbi inspekcijskog nadzora 29. kolovoza 2024. izvršen je inspekcijski pregled građenja o čemu je sačinjen i zapisnik Klasa: 360-02/24-04/2566, Urbroj: 443-02-03-20-24-02. Nastavno navedenom, utvrđeno je kako postavljanje kioska- šanka, tlocrtna površine 400 x 300 cm, sanitarnog čvora, metalne nadstrešnice i drvene terase oslonjene na metalne stupove ne predstavlja korištenje dane dozvole na način, u opsegu i granicama, odnosno uvjetima određenim rješenjem Grada Dubrovnika. Prvenstveno, u navedenom zapisniku i pobijanom rješenju nigdje nije navedeno na koji način su inspektori izvršili mjerenje površina niti kioska, nadstrešnice, sanitarnog čvora i terase. Samim time smatra kako navedene mjere nisu ispravno utvrđene te je stoga utvrđeno činjenično stanje pogrešno i nepotpuno, a samim time i doneseno rješenje nepravilno, te da ovlaštenik dozvole to pravo nije koristio na način, u opsegu i granicama, odnosno uvjetima suprotnim onim određenim rješenjem o davanju dozvole na pomorskom dobru. Nadalje, treba naglasiti kako je tužitelj ishodio rješenje o davanju dozvole na pomorskom dobru 12. MIKROLOKACIJA «Mokošica izvan lučkog područja», lokacija broj 12.2, Klasa: UP/I-342-01/24-02/10, Urbroj: 2117-1-01-24-02 od 9. srpnja 2024. kojim mu je dana dozvola za obavljanje djelatnosti na pomorskom dobru na području grada Dubrovnika, za razdoblje od 2024. do 2028. godine na 12. MIKROLOKACIJA «Mokošica izvan lučkog područja», lokacija broj 12.2, na dijelu č.z. 655 i dijelu č.z.656 sve k.o. Mokošica za obavljanje ugostiteljske djelatnosti pripreme i usluživanja pića i hrane, sredstvo za obavljanje djelatnosti šank na otvorenom s točionikom + terasa površine 60 m² sukladno grafičkom prikazu koji je sastavni dio rješenja. Također, tužitelj je i prije prethodno navedenog rješenja o davanju dozvole na pomorskom dobru Grada Dubrovnika, imao sklopljen Ugovor o koncesiji na pomorskom dobru sa Dubrovačko-neretvanskom županijom kao prethodnim davateljem koncesije na pomorskom dobru Klasa: 947-01/10-01/98, Urbroj: 2117/1-01-12-22 od 1. svibnja 2012. temeljem kojeg mu je dano pravo korištenja predmetne lokacije č.z.br. 656 k.o. Mokošica i pripadajućeg akvatorija. Prilikom postupka ishoda navedenog rješenja, Dubrovačko-neretvanska županija, Upravni odjel za turizam, more i poduzetništvo se obratio Gradu Dubrovniku sa zahtjevom za suglasnost za postavljanje montažnog objekta do 12 m² na č.z.br. 656 k.o. Mokošica. Grad Dubrovnik je dao suglasnost klasa: 363-05/10-03/071, urbroj: 2117/01-06-11-2 od 8. lipnja 2011. za postavljanje montažnog objekta do 12 m² s obzirom da je isti bio uvršten u sklopu izmjena i dopuna Prostorne studije za postavu objekata za koje se ne izdaje lokacijska dozvola. Nadalje, tužitelj se unatoč navedenom obratio županu Dubrovačko-neretvanske županije sa zahtjevom za postavljanje navedenog montažnog sanitarnog čvora temeljem kojeg je izdana Suglasnost klasa: 947-01/10-01/98, urbroj: 2117/1-01-14-24 od 27. veljače 2014. kojom je tužitelju kao ovlašteniku koncesije dano odobrenje za postavljanje montažnog objekta u svrhu poboljšanja sanitarnih uvjeta. U samom rješenju o davanju dozvole na pomorskom dobru 12. MIKROLOKACIJA «Mokošica izvan lučkog područja», lokacija broj 12.2, Klasa: UP/I-342-01/24-02/10, Urbroj: 2117-1-01-24-02 od 9. srpnja 2024. kojim mu je dana dozvola za obavljanje djelatnosti na pomorskom dobru na području grada Dubrovnika, za razdoblje od 2024. godine do 2028. godine na 12. MIKROLOKACIJA «Mokošica izvan lučkog područja», lokacija broj 12.2, koje je dano za predio č.z. 655 i č.z.656 sve k.o. Mokošica, nije točno precizirano koji dio navedenih čestica zemlje se odnosi na odobrenje. Samim time, smatra da je tužitelj u danim ovlastima iz rješenja u svemu postupio u skladu s dobivenom dozvolom.

Također, u izreci pobijanog rješenja tužitelju se zabranjuje bilo koji oblik upotrebe ili korištenja pomorskog dobra i njegovih pripadnosti, a koji u naravi čine morsku obalu na dijelu k.č.br. 655 i 656, k.o. Mokošica u površini većoj od 60 m² od dozvoljene, te morska obala koja je, citat: »... bez katastarske oznake...«. Naime, iz navedene izreke pobijanog rješenja ni na koji način nije utvrđeno koji dio katastarskih čestica se zabranjuje tužitelju za korištenje. Točnije, nije točno ni utvrđeno koji dijelovi navedenih katastarskih čestica koje su dane tužitelju na korištenje temeljem rješenja Grada Dubrovnika, predstavljaju dijelove koje tužitelj može koristiti temeljem navedenog rješenja, a kamoli da bi u pobijanom rješenju bilo u točno određenim površinama navedeno koji dio se tužitelju zabranjuje za korištenje. Također, smatra da dio morske obale koji se zabranjuje tužitelju za korištenje, a koji je označen kao dio morske obale bez katastarske oznake, je potpuno nedorečeno i nerazumljivo određen dio morske obale, te da tuženik ni na koji način ne može nedvojbeno utvrditi na koji dio morske obale se pobijano rješenje odnosi. Samim time, smatra da je izreka pobijanog rješenja potpuno neodređena i nejasna te samim time i da bi naslovljeni sud navedenu odluku trebao poništiti. Zaključno, s obzirom da nisu utvrđene površine korištenja pomorskog dobra, te samim time da se ne može ni utvrditi sa sigurnošću je li tužitelj izašao izvan dozvoljenih ovlasti korištenja pomorskog dobra jer navedenim rješenjem o davanju dozvole na pomorskom dobru niti je točno određen dio koji se daje na korištenje navedenim rješenjem niti je isto moguće utvrditi, smatra da nije odgovornost tužitelja za navedeno niti da bi isti trebao trpjeti negativne posljedice radi toga. Slijedom navedenoga smatra da su pogrešno primijenjene zakonske odredbe, te stoga predlaže sudu donijeti presudu kojom će poništiti osporeno rješenje tuženika, kao i naložiti tuženiku naknaditi trošak spora tužitelju.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu, u bitnom osporio sve tužbene navode tužitelja pri čemu u pretežitom dijelu ponavlja navode obrazloženja osporenog rješenja, pa je predložio da sud tužbeni zahtjev tužitelja odbije kao neosnovan.

3. U sporu je održana rasprava 5. ožujka 2025. čime je dana mogućnost strankama da se u skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, br. 36/24. - dalje ZUS) izjasne o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora, a na koju je pristupio opunomoćenik tužitelja, dok nije pristupio uredno pozvani tuženik, pa je rasprava održana u njegovoj odsutnosti.

4. U dokaznom postupku sud je pročitao cjelokupan spis upravnog spora zajedno sa svom priležecom dokumentacijom te je pročitana spis upravnog tijela dostavljen od strane tuženika uz odgovor na tužbu.

5. Sud je odbio dokazni prijedlog tužitelja da se od Grada Dubrovnika službenim putem pribavi očitovanje o korištenju pomorskog dobra preciziranom u rješenju o davanju dozvole na pomorskom dobru Grada Dubrovnika od 9. srpnja 2024., to na okolnosti precizirane na održanoj raspravi te tuženika da se provede vještačenje po vještaku geodetske struke, to na okolnosti precizirane u odgovoru na tužbu, kao nepotrebne i suvišne smatrajući da se pravilna i zakonita odluka može donijeti i bez izvođenja predloženih dokaza, imajući u vidu dokaze koje prileže spisu upravnog tijela dostavljenom uz odgovor na tužbu od strane tuženika, te spisu upravnog spora, posebice cijeneći predmet ovog spora, a to je ocjena zakonitosti osporenog rješenja tuženika.

6. Daljnjih dokaznih prijedloga nije bilo.

7. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

8. Predmet ovog spora je ocjena zakonitosti osporenog rješenja tuženika.

9. Naime, osporenim rješenjem tuženika Ministarstva mora, prometa i infrastrukture Republike Hrvatske, Uprave sigurnosti plovidbe, Lučke kapetanije Dubrovnik, Službe sigurnosti plovidbe, KLASA: UP/I-342-24/24-03/1071, URBROJ: 530-04-11-1-24-2 od 6. rujna 2024., točkom 1. zabranjuje se tužitelju kao vlasniku U.O. "Goran" sa sjedištem u Dubrovniku, naselje Mokošica, Podumane bb, OIB: 42095126544, daljnja upotreba i gospodarsko korištenje dijela pomorskog dobra, koja uključuje i zabranu obavljanja djelatnosti na pomorskom dobru, obustavu građenja i/ili izvođenja radova, te svaki drugi oblik upotrebe ili korištenja pomorskog dobra i njegovih pripadnosti, a kojeg u naravi čini: a) morska obala na dijelu k.č.br. 655 i 656 k.o. Mokošica u Dubrovniku, predio Podumane, na lokaciji broj 12.2, u površini od 60 m² većoj od dozvoljene (dozvoljena 60 m², ukupno korištena zatečena površina od 120 m²), b) morska obala (bez katastarske oznake) južno uz k.č.br. 655 k.o. Mokošica u Dubrovniku, predio Podumane (ispod lokacije 12.2 po grafičkom prilogu Plana upravljanja pomorskim dobrom na području grada Dubrovnika za razdoblje 2024.-2028.), u naravi popločana terasa u površini od 40 m² (izvan dozvoljene lokacije) i na kojoj je iznad mora, postavljena bez pravne osnove, drvena terasa u površini od 50 m² (izvan dozvoljene lokacije) zbog obavljanja ugostiteljske djelatnosti i korištenja predmetnog dijela pomorskog dobra izvan opsega i uvjeta dodijeljenih ovlaštenja temeljem rješenja o davanju dozvole na pomorskom dobru Grada Dubrovnika Klasa: UP/I-342-01/24-02/10, Urbroj: 2117-1-01-24-02 od 9. srpnja 2024., a sve u odnosu na zapisnik o inspekcijskom nadzoru predmetnog dijela pomorskog dobra Klasa: UP/I-342-24/24-03/1071, Urbroj: 530-04-11-1-24-1 od 29. kolovoza 2024., dok je točkom 2 riješeno da protiv ovog rješenja žalba nije dopuštena, te je osporeno rješenje doneseno pozivom na odredbu članaka 183. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama (Narodne novine broj 83/23).

10. Među strankama ovog spora ukazuje se prijepornim jesu li u konkretnom slučaju bile ispunjene pretpostavke da se tužitelju naredi upravna mjera koja je precizirana u izreci osporenog rješenja, u svezi s čim je li u tom smislu činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno te na isto potom pravilno primijenilo mjerodavno materijalno pravo, kod kojeg stanja stvari je sporna zakonitost osporenog rješenja tuženika u cijelosti.

11. Odredbom čl. 185. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama (Narodne novine, broj 83/23) propisano je da je zabrana korištenja pomorskog dobra upravna mjera inspekcijskog nadzora koja uvijek uključuje zabranu i obustavu: gradnje, izvođenja radova, provedbu zahvata u prostoru koji se prema propisima o gradnji ne smatraju građenjem, te koji nisu u skladu s uredbom iz članka 14. stavka 4. točke 11. ovoga Zakona, postavljanje objekata gotove konstrukcije, tipskih i drugih objekata, odlaganje i skladištenja na pomorskom dobru, obavljanje gospodarske ili druge djelatnosti na pomorskom dobru odnosno zabranu gospodarske i bilo kakve druge upotrebe i korištenja pomorskog dobra, kao i da se mjera zabrane korištenja pomorskog dobra može donijeti kao zasebna upravna mjera inspekcijskog nadzora ili uz druge upravne mjere propisane odredbama toga Zakona.

Člankom 186. stavak 1. točka 2. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama („Narodne novine”, br. 83/23) propisano je da je inspektor pomorskog dobra ovlašten donijeti rješenje o zabrani korištenja pomorskog dobra ako u obavljanju inspekcijskog nadzora, pored ostalih protupravnih djelatnosti, utvrdi protupravnu posebnu upotrebu i

gospodarsko korištenje pomorskog dobra ili korištenje protivno uvjetima utvrđenim u koncesiji i dozvoli.

Zakon o pomorskom dobru i morskim lukama ("Narodne novine", br. 83/23) propisuje javni red na pomorskom dobru na način da određuje pomorsko dobro kao opće dobro od interesa za Republiku Hrvatsku koje ima njezinu osobitu zaštitu i koje se upotrebljava ili koristi pod uvjetima i na način propisan Zakonom (članak 4. stavak 1.), da upotreba pomorskog dobra može biti opća, posebna i na gospodarsko korištenje, da opća upotreba podrazumijeva da svatko ima pravo služiti se pomorskim dobrom sukladno njegovoj prirodi i namjeni, da je posebna upotreba vremenski ograničeno pravo upotrebe pomorskog dobra u svrhu obavljanja djelatnosti koja se ne obavlja radi stjecanja dobiti, s ili bez prava korištenja građevina i zahvata u prostoru te u skladu s uredbom iz članka 14. stavka 4. točke 11. ovoga Zakona, da je gospodarsko korištenje pomorskog dobra vremenski ograničeno pravo korištenja pomorskog dobra sa ili bez prava korištenja građevina i zahvata u prostoru, te u skladu s uredbom iz članka 14. stavka 4. točke 11. ovoga Zakona (članak 11.), da nitko nema pravo bez pravne osnove na posebnu upotrebu, gospodarsko korištenje, obavljanje djelatnosti, gradnju i/ili obavljanje drugih radova i/ili zahvata u prostoru pomorskog dobra koji se prema posebnim propisima kojima se uređuje građenje ne smatraju građenjem, kao i uredbom iz članka 14. stavka 4. točke 11. ovoga Zakona, ograničavanje i/ili isključivanje opće upotrebe pomorskog dobra, te zaposjedanje pomorskog dobra na bilo koji način za sebe ili drugoga (članak 12. stavak 1.), da je pravna i fizička osoba koja je, na temelju akta koji predstavlja valjanu pravnu osnovu određenu ovim Zakonom, stekla pravo posebne upotrebe i/ili gospodarskog korištenja pomorskog dobra, gradnje i/ili obavljanja drugih radova, ograničenja ili isključenja dijela pomorskog dobra od opće upotrebe te drugog ovlaštenja stečenog na temelju odredbi ovoga Zakona, dužna to pravo koristiti na način, u opsegu i granicama određenim aktom kojim je to pravo stekla te u skladu s odredbama ovoga Zakona (članak 12. stavak 2.), da se na dijelu pomorskog dobra opća upotreba može ograničiti, ili iznimno isključiti na određeno vrijeme na temelju koncesije i posebne upotrebe pomorskog dobra (članak 13.), da je koncesija na pomorskom dobru, u smislu ovoga Zakona, koncesija za gospodarsko korištenje općeg dobra, koja predstavlja vremenski ograničeno pravo gospodarskog korištenja pomorskog dobra, sa ili bez prava na gradnju, a koje se stječe ugovorom o koncesiji (članak 48.).

12. Najprije je za istaknuti kako je u konkretnom slučaju tuženik zakonito i pravilno postupio kada je donio osporeno rješenje kojim je tužitelju naredio upravnu mjeru naprijed citiranog sadržaja, jer i ovaj sud drži kako su u konkretnom slučaju ostvarene sve zakonske pretpostavke za naređivanje takve upravne mjere propisane naprijed citiranim odredbama Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama, slijedom čega sud smatra kako je osporeno rješenje tuženika u cijelosti pravilno i zakonito, čijim pak donošenjem nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja.

13. Sud najprije nalazi potrebnim navesti kako iz podataka upravnog spisa dostavljenog od strane tuženika uz odgovor na tužbu, proizlazi da je 29. kolovoza 2024. obavljen inspekcijski nadzor neospornog dijela pomorskog dobra, dijela k.č.br. 655 i 656 k.o. Mokošica naselje Mokošica u Dubrovniku, koje u naravi predstavlja morsku obalu, obavljenim temeljem predstavke građana, od strane viših inspektora službe sigurnosti plovidbe Lučke kapetanije Dubrovnik u suradnji sa inspektorima Državnog inspektorata, o čemu je sastavljen zapisnik klasa: UP/I-342-24/24-03/1071, Urbroj: 530-04-11-1-24-1 koji je priložen spisu zajedno s fotografijama snimljenim na mjestu očevida i ostalom dokumentacijom, kada je utvrđeno da Goran Bjelopera vlasnik U.O. "Goran" sa sjedištem u Dubrovniku, naselju Mokošici, Podumane bb, kao

ovlaštenik dozvole kojom mu je dozvoljeno koristiti predmetni dio pomorskog dobra obale, dio čestice zemlje 655 i 656 k.o. Mokošica, na 12. Mikrolokaciji „Mokošica izvan lučkog područja“, na lokaciji broj 12.2, isto koristi suprotno pravu koji je stekao rješenjem o davanju dozvole na pomorskom dobru Grada Dubrovnika Klasa: UP/I-342-01/24-02/10, Urbroj: 2117-1-01-24-02 od 9. srpnja 2024. kojim se dozvoljava obavljanje ugostiteljske djelatnosti pripreme i usluživanja pića i hrane, sredstvom za obavljanje djelatnosti-šank na otvorenom sa točionikom + terasa površine 60 m², odnosno, da ovlaštenik dozvole to pravo ne koristi na način, u opsegu i granicama, odnosno uvjetima određenim navedenim aktom, što da je u suprotnosti s člankom 12. stavak 2. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama, a kažnjivo po članku 198. stavak 3. istog Zakona. Naime, predmetnim inspekcijskim nadzorom utvrđeno je da subjekt nadzora kao ovlaštenik dozvole, za obavljanje ugostiteljske djelatnosti ugostiteljskog objekta naziva „Vapor“ koristi neosporni dio pomorskog dobra: morsku obalu na dijelu k.č.br. 655 i 656 k.o. Mokošica u Dubrovniku, predio Podumane, na lokaciji broj 12.2, u površini od 60 m² većoj od dozvoljene (rješenjem dozvoljeno 60 m², ukupno korištena zatečena površina od 120 m² na predmetnom dijelu), u naravi većim dijelom predstavlja popločanu terasu na kojoj su, pored stolova i stolica, postavljeni i WC površine 6m² (3 x 2 m), objekt kiosk-šank površine 12 m² (4 x 3 m) sa nadstrešnicom (dimenzija 7,3 x 6,5 m) i hladnjaci koji zauzimaju površinu od oko 3 m², te je ispred objekta prema cesti postavljena drvena ograda (dužine oko 25 m i visine od oko 120 cm do 2 m), te morsku obalu (bez katastarske oznake) južno uz k.č.br. 655 k.o. Mokošica u Dubrovniku, predio Podumane (ispod lokacije 12.2 po grafičkom prilogu Plana upravljanja pomorskim dobrom na području grada Dubrovnika za razdoblje 2024.-2028.), koja se sastoji u naravi od popločane terase površine oko 40 m² (izvan dozvoljene lokacije) sa stolovima s cjenikom caffe-bara „Vapor“ i sa pridruženim stolicama i na kojoj je iznad mora, postavljena bez pravne osnove, drvena terasa površine oko 50 m² (izvan dozvoljene lokacije) sa stolovima (7 kom.) s cjenikom caffe-bara Vapor (vl. U.O. "Goran") i svaki sa po 4 kom. stolica, odnosno izvan opsega dodijeljenog točkom 1. rješenja (koji se odnose na dozvoljenih 60 m² i to isključivo na dijelu čestice zemlje 655 i 656 k.o. Mokošica), na istoj lokaciji broj 12.2 koristi i dodatnih 60 m² (ukupno 120 m² na predmetnom dijelu), te izvan i južno od dozvoljene lokacije br. 12.2 koja predstavlja dio pomorskog dobra-obalu u površini od oko 40 m² (u naravi popločana terasa) na kojem je postavljena drvena terasa (iznad mora) površine od oko 50 m², te ukupno korištena površina ugostiteljskog objekta iznosi oko 210 m², od kojih je 150 m² izvan dozvoljenog, kao i da za obavljanje ugostiteljske djelatnosti, suprotno uvjetima iz točke 5. istog rješenja, koristi šank sa nadstrešnicom, WC, hladnjake, postavljenu drvenu ogradu i postavljenu drvenu terasu. Slijedom utvrđenog, a radi onemogućavanja daljnjeg korištenja pomorskog dobra suprotno pravu koje je stečeno aktom odnosno rješenjem o davanju dozvole na pomorskom dobru, te radi osiguranja javnog reda na pomorskom dobru kao općem dobru od interesa i pod osobitom zaštitom Republike Hrvatske, tuženik je donio osporeno rješenje naprijed citirane izreke, protiv kojeg je tužitelj pokrenuo predmetni upravni spor.

14.Glede tužbenih prigovora tužitelja u kojima ističe da je u provedenom postupku netočno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, da je pogrešno primijenjeno materijalno pravo te da su počinjene bitne povreda odredaba upravnog postupka, za kazati jer kako sud takve prigovore ne nalazi osnovanim. Naime, s tim u vezi najprije je za navesti kako iz podataka upravnog spisa nedvojbeno proizlazi da su ovlaštene službene osobe i to inspektori Lučke kapetanije (uključujući građevinskog kao i ostale inspektore Državnog inspektorata), kao ovlašteni stručni djelatnici nadležnih Ministarstava, u konkretnoj upravnoj stvari ručno izvršili mjerenja, obavili detaljno

fotografiranje predmetnog pomorskog dobra, izradili skicu cjelokupne površine koja je sastavni dio zapisnika, izvršivši prethodno uvid u svu raspoloživu dokumentaciju sa grafičkim priložima i snimkama sadržanim u rješenju Grada Dubrovnika, službenim aplikacijama nadležnih Ministarstava kao i u Geografskom informacijskom sustavu Grada Dubrovnika (GIS Grada Dubrovnika-prostorni plan), te aplikacije „Geoportal“ i „Google Earth“, na osnovu kojih je i po shvaćanju ovog suda vjerno prikazana lokacija ugostiteljskog objekta caffe bar "Vapor", sa prikazom korištenih površina i nekretnina, te su provedenim inspekcijskim nadzorom utvrđene činjenice, o čemu je sastavljen zapisnik KLASA: UP/I-342-24/24-03/1071, URBROJ: 530-04-11-1-24-1 od 29. kolovoza 2024., koji prileže spisu, a koji ujedno predstavlja valjan dokaz i iz kojeg jasno proizlazi da je tužitelj, kao subjekt nadzora, tijekom inspekcijskog nadzora cijelo vrijeme bio prisutan te je sudjelovao u provođenju inspekcijskog nadzora koji uključuje i provođenje ispitnog postupka, te je u potpunosti bio upoznat sa službenim postupanjem tuženika te sa sadržajem zapisnika koji mu je pročitao, osobito u dijelu njegovih prava pa je tako sukladno članku 30. stavku 1. i članku 52. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine", br. 47/2009 i 110/21) bio upozoren da se ima pravo izjašnjavati o svim činjenicama, okolnostima i pravnim pitanjima važnim za provođenje nadzora, sudjelovati u ispitnom postupku sve do donošenja odluke o upravnoj stvari, davati izjave i objašnjenja, iznositi činjenice i okolnosti koje su bitne za rješavanje upravne stvari, te pobijati točnost navoda koji se ne slažu s njegovim navodima, što je i posebno označeno od strane tuženika na samom zapisniku (preambula obrazac B), a koji je uredno, u prisustvu svjedoka službenih osoba, nakon upoznavanja, bez primjedbi, potpisan i preuzet od strane tužitelja koji pak kako u trenutku završetka nadzora tako niti do donošenja osporenog rješenja nije osporavao točnost utvrđenja tuženika, te je predmetni zapisnik vlastoručno bez primjedbi potpisao, što neprijeporno znači da je bio suglasan s činjeničnim utvrđenjima iz istog, kod kojeg stanja stvari sud ne nalazi da bi došlo do bilo kakvih procesnih povreda na štetu tužitelja, koje bi bile od utjecaja na zakonitost osporenog rješenja, kao i da je u provedenom postupku činjenično stanje pravilno i potpuno utvrđeno, na koje je potom pravilno primijenjeno mjerodavno materijalno pravo.

15. Nadalje, nije sporno da je tužitelj ishodio rješenje o davanju dozvole za obavljanje ugostiteljske djelatnosti pripreme i usluživanja pića i hrane sa sredstvom šank na otvorenom s točionikom + terasa površine od 60 m², na lokaciji 12.2, dio č.z. 655 i dio č.z. 656 sve k.o. Mokošica, na pomorskom dobru na području grada Dubrovnika, za razdoblje od 2024. do 2028. godine, te isti kao takav, predstavlja jedini pravni osnov za korištenje predmetnog dijela pomorskog dobra sukladno kojem, tužitelj, osim propisanih, nema prava postavljanja i korištenja sredstava i površine: i to kioska -šanka zatvorenog tipa sa krovnom konstrukcijom, sanitarnog čvora s krovnom konstrukcijom (dimenzija 3 x 2 m), metalne nadstrešnice (dimenzija 7,3 x 6,5 m), hladnjaka (koji zauzimaju površinu od oko 3 m²), drvene ograde (dužine oko 25 m i visine od 120 do 200 cm) uzduž č.z. 655 prema cesti kao i njenog nastavka oko samog objekta, popločane terase površine oko 40 m² na dijelu morske obale (bez katastarske oznake) neposredno uz i južno od k.č.br. 655 k.o. Mokošica, te u nastavku istog dijela obale (sve izvan dozvoljene čestice i dozvoljene površine) i drvene terase (površine oko 50 m²) oslonjene na metalne stupove u moru, sve zaključno oko 150 m² površine veće od dozvoljene, dakle sve ono što tužitelj, kao ovlaštenik dozvole, ne koristi sukladno stečenom pravu na način, u opsegu i granicama, odnosno uvjetima određenim navedenim aktom Grada Dubrovnika. S tim u vezi dodatno je za navesti kako se točkom 5. rješenja Grada Dubrovnika (dozvole), pored ostalih propisanih uvjeta, navode slijedeći uvjeti: ovlaštenik dozvole može obavljati djelatnost samo u

opsegu i pod uvjetima utvrđenim u dozvoli, ovlašteniku dozvole na pomorskom dobru zabranjeno je isključiti ili ograničiti opću upotrebu pomorskog dobra na kojem je dana dozvola, ovlaštenik dozvole može obavljati djelatnost samo na način koji ne ometa prolaz pješaka odnosno plivača, šank na otvorenom može imati duljinu radne plohe najviše 4 m, zatvorene bočne strane najviše 3 m, te osigurano zatvaranje prostora ispod šanka za čuvanje hrane i pića, bez krovne konstrukcije uz pravo na postavljanje tende iznad šanka, terasa predstavlja prostor za usluživanje gostiju na otvorenom bez krovne konstrukcije na koji se mogu postavljati stolovi, stolice i naprave za zaštitu od sunca (suncobrani).

16. Stoga, upravo postavljenim objektima od strane tužitelja bez valjane pravne osnove, potpuno je jasno da se istim ograničava i opća upotreba pomorskog dobra kao i da ovlaštenik dozvole obavlja djelatnost osobito izvan opsega i granica dozvoljenog i da eventualna nepreciznost na koju tužitelj ukazuje nije od nikakvog značaja za konkretnu upravnu stvar, to pak u kontekstu usporedbe stvarno korištene površine i objekata na istoj, u odnosu na površinu i objekte dozvoljene rješenjem Grada Dubrovnika (dozvoljeno 60 m² + 12 m² za šank ukupno 72 m², a stvarno tužitelj koristi oko 210 m²) i to na način koji ometa prolaz pješaka odnosno plivača, zbog nemogućnosti slobodnog korištenja dijela obale jer je obuhvatio cjelokupnu č.z. 655, a koja je u naravi, dijelom, predstavlja i plažu, te je kao mikrolokacija koja bi trebala služiti općoj uporabi bez prava ograničenja za korisnike odnosno kupače, pod brojem 12.3, planirana Planom upravljanja pomorskim dobrom na području Grada Dubrovnika za razdoblje 2024.- 2028., u sklopu Mikrolokacije br.12 „Mokošica izvan lučkog područja“, za obavljanje djelatnosti iznajmljivanja opreme za rekreaciju i sport sa sredstvom plažna oprema (ležaljke i suncobrani).

17. Nije prijeporan ni navod tužitelja kako je prije citiranog rješenja Grada Dubrovnika imao sklopljen Ugovor o koncesiji na pomorskom dobru sa Dubrovačko-neretvanskom županijom kojem je dano pravo korištenja za č.z. 656 k.o. Mokošica (ukupne površine 300 m² od čega je 131 m² kopneni dio kupališta, a 169 m² na pripadajući akvatorij) u sklopu kojeg je tužitelj ishodio 8. lipnja 2011. suglasnost Grada Dubrovnika za postavljanje montažnog objekta do 12 m², kao i da je ishodio 27. veljače 2014. suglasnost od strane župana Dubrovačko-neretvanske županije za postavljanje montažnog sanitarnog čvora (do 6 m²) sve na području dodijeljenom koncesijom č.z. 656 k.o. Mokošica. Međutim, sukladno odredbi čl. 2. točka 5. Zakona o pomorskom dobru i morskim lukama (Narodne novine br.158/03, 141/06, 38/09, 56/16 i 98/19) na temelju kojeg je i sklopljen predmetni Ugovor o koncesiji bilo je propisano da je koncesija pravo kojim se dio pomorskog dobra djelomično ili potpuno isključuje iz opće upotrebe i daje na posebnu upotrebu ili gospodarsko korištenje fizičkim i pravnim osobama, sukladno prostornim planovima, dok je sada važećim propisom Zakonom o pomorskom dobru i morskim lukama (Narodne novine br. 83/23 - u daljnjem tekstu ZPDML) člancima 13. st. 1., 48. stavak 2. i člankom 49. propisano da se na dijelu pomorskog dobra opća upotreba pomorskog dobra može ograničiti, ili iznimno isključiti na određeno vrijeme na temelju koncesije na pomorskom dobru koja predstavlja vremenski ograničeno pravo gospodarskog korištenja pomorskog dobra, sa ili bez prava na gradnju, a koje se stječe ugovorom o koncesiji, dok je člankom 3. ZPDML-a propisano da je dozvola upravni akt kojim se ovlašteniku daje vremenski ograničeno pravo na obavljanje djelatnosti na pomorskom dobru, kojom se ne ograničava niti isključuje opća upotreba pomorskog dobra.

18. Iz prethodno citiranih odredbi nedvojbeno je da koncesija, kao institut kojom se tužitelj prije koristio, predstavlja vremenski ograničeno pravo kojim se dopušta i ograničenje odnosno čak i isključenje dijela pomorskog dobra iz opće uporabe, sa ili

bez prava gradnje, te su sva stečena prava tužitelja, kao ovlaštenika koncesije, proizašla iz navedenog Ugovora, istekom istog, tj. dana 1. svibnja 2022., prestala postojati, uključujući i predmetne suglasnosti sa pravom postavljanja montažnih objekata, a koje su se isključivo izdane u sklopu tada važećeg Ugovora o koncesiji, te je tužitelj kao ovlaštenik koncesije, sukladno odredbi članka 10. tada važećeg Ugovora kojim su bili propisani uvjeti prestanka koncesije, osobito da koncesija prestaje istekom vremena za koji je dana i da prestankom koncesije prestaju sva prava ovlaštenika koncesije stečena navedenim Ugovorom, bio dužan napustiti pomorsko dobro i sukladno istom, ukloniti sve objekte i sredstva sa pomorskog dobra, a što nije učinio nego je pod istim prethodnim uvjetima ostao na navedenom dijelu pomorskog dobra nastavljajući sa radom i korištenjem predmetnog dijela pomorskog dobra sve do ishoda rješenja Grada Dubrovnika 1. srpnja 2024. kojim mu prethodna prava nisu omogućena. Isto tako, tužitelj ističe da je u citiranom Ugovoru o koncesiji, kao i priloženim suglasnostima, navedena cjelokupna čestica 656 k.o. Mokošica (pored dijela akvatorija) u površini u kopnenom dijelu od 131 m² koja kao takva (osim onom preostalom jedinom kopnenom dijelu kasnije pokrivenom rješenjem Grada Dubrovnika od oko 4 m² - sjeveroistočni do č.z.), a što je bilo vidljivo i na samom terenu i u grafičkim priložima, u naravi, uslijed djelovanja mora i erozije niti ne postoji, međutim ovdje je od ključnog značaja činjenica da je u provedenom postupku nedvojbeno utvrđeno da je u konkretnom slučaju stvarno korištena susjedna č.z. 655 i to u svom punom obuhvatu, pa se može raditi o eventualnoj pogrešci izdavatelja prethodne koncesije ili pak o nepoštivanju prethodnog ugovora od strane samog tužitelja kao ovlaštenika koncesije budući je on postavio objekte, koristio pomorsko dobro i obavljao djelatnost za cijelo vrijeme trajanja koncesije na drugoj čestici zemlje, s tim da takvo što nije od presudnog značaja za konkretnu upravnu stvar kod nespornog stanja stvari i to da tužitelj predmetno pomorsko dobro koristi protivno za ovu upravnu stvar jedino mjerodavnog rješenja Grada Dubrovnika od 9. srpnja 2024.

19. Neutemeljeno tužitelj stiče kako u samom rješenju Grada Dubrovnika nije točno precizirao koji dio čestica zemlje se odnosi na odobrenje, to stoga što je u samoj izreci i obrazloženju rješenja te osobito iz grafičkog priloga, razvidno gdje se nalazi dodijeljena površina i u kojem se obuhvatu može koristiti. Potom, neosnovano tužitelj navodi da iz izreke osporenog rješenja nije razvidno koji dio katastarskih čestica se zabranjuje za korištenje budući je u samoj izreci izričito navedeno da se odnosi na dijelove č.z. 655 i 656 u površini većoj od 60 m² od dozvoljene jer je iz samog obrazloženja rješenja, inspeksijskog zapisnika i utvrđenih činjenica sa snimkama i skicom, te grafičkim prilogom rješenja Grada Dubrovnika potpuno jasno da se uz postojeći zatečeni šank (iako kao sredstvo nije usklađen sa uvjetima iz rješenja, ali je u dozvoljenim dimenzijama 3 x 4 m i površini od 12 m²), isto ne primjenjuje na površinu terase uz navedeni šank u okviru dozvoljenih 60 m² (u naravi pokrivenom većim dijelom bespravno postavljenom nadstrešnicom), te sve ostalo izvan što tužitelj koristi uključujući i dijelove popločane terase na morskoj obale ispod č.z. 655 (bez katastarske oznake) u površini od 40 m² kao i montažnu drvenu terasu bespravno postavljenu u moru (u površini od oko 50 m²), a izvan je opsega, granica, načina navedenog u rješenju Grada Dubrovnika, jasno proizlazi da tužitelj ne smije koristiti, odnosno da mu se isto zabranjuje koristiti. Kod izloženog stanja stvari, nedvojbeno je kako je tužitelj kao ovlaštenik dozvole kojom mu je dozvoljeno koristiti predmetni dio pomorskog dobra obale, isto koristio suprotno pravu koji je stekao rješenjem o davanju dozvole na pomorskom dobru Grada Dubrovnika od 9. srpnja 2024. to iz razloga što se istim dozvoljava obavljanje ugostiteljske djelatnosti pripreme i usluživanja pića i hrane, sredstvom za obavljanje djelatnosti-šank na otvorenom sa točionikom + terasa

površine 60m², odnosno, nije poštivao rješenje kojim je jasno u izreci, pored ostalih uvjeta, točkom 4. navedeno da ovlaštenik dozvole ima obvezu obavljanja djelatnosti isključivo sa sredstvima za koje je podnio zahtjev, u suprotnom će se rješenje ukinuti, odnosno točkom 5.1 da može obavljati djelatnost samo u opsegu i pod uvjetima utvrđenim u dozvoli (rješenju), odnosno da kao ovlaštenik dozvole, to pravo nije koristio na način, u opsegu i granicama, tj. uvjetima određenim navedenim aktom, a što je u suprotnosti s člankom 12. stavak 2. ZPDML-a, pa mu je pravilnom primjenom članka 185. ZPDML-a, osporenim rješenjem izrečena mjera zabrane korištenja pomorskog dobra na način kako je to precizirano u izreci tog rješenja koja uključuje i zabranu obavljanja djelatnosti na dijelu č.z. 655 i 656 sve k.o. Mokošica, lokaciji 12.2 po rješenju Grada Dubrovnika, u dodatnoj površini od 60 m² (dozvoljeno 60 m², te ukupno koristi na predmetnoj čestici 120 m²), kao i morske obale (bez katastarske oznake) južno uz k.č.br. 655 k.o. Mokošica u Dubrovniku, predio Podumane (ispod lokacije 12.2 po grafičkom prilogu Plana upravljanja pomorskim dobrom na području grada Dubrovnika za razdoblje 2024.-2028.), u naravi popločana terasa u površini od 40 m² (izvan dozvoljene lokacije) i na kojoj je iznad mora, postavljena bez pravne osnove, drvena terasa u površini od 50 m² (izvan dozvoljene lokacije), koje je subjekt nadzora - tužitelj koristio izvan opsega i uvjeta dodijeljenih ovlaštenja temeljem rješenja. Naime, inspekcijskim nadzorom utvrđeno je da tužitelj za obavljanje ugostiteljske djelatnosti ugostiteljskog objekta naziva „Vapor“ koristi neosporni dio pomorskog dobra: morsku obalu na dijelu k.č.br. 655 i 656 k.o. Mokošica u Dubrovniku, predio Podumane, na lokaciji broj 12.2, u površini od 60 m² većoj od dozvoljene (rješenjem dozvoljeno 60 m², ukupno korištena zatečena površina od 120 m² na predmetnom dijelu), u naravi većim dijelom predstavlja popločanu terasu na kojoj su, pored stolova i stolica, postavljeni i WC površine 6 m² (3 x 2 m), objekt kiosk-šank površine 12 m² (4 x 3 m) sa nadstrešnicom (dimenzija 7,3 x 6,5 m) i hladnjaci koji zauzimaju površinu od oko 3 m², te je ispred objekta prema cesti postavljena drvena ograda (dužine oko 25 m i visine od oko 120 cm do 2 m), morsku obalu (bez katastarske oznake) južno uz k.č.br. 655 k.o. Mokošica u Dubrovniku, predio Podumane (ispod lokacije 12.2 po grafičkom prilogu Plana upravljanja pomorskim dobrom na području grada Dubrovnika za razdoblje 2024.-2028.), koja se sastoji u naravi od popločane terase površine oko 40 m² (izvan dozvoljene lokacije) sa stolovima s cjenikom caffe-bara „Vapor“ i sa pridruženim stolicama i na kojoj je iznad mora, postavljena bez pravne osnove, drvena terasa površine oko 50 m² (izvan dozvoljene lokacije) sa stolovima (7 kom.) s cjenikom caffe-bara „Vapor“ (vl. U.O. "Goran") i svaki sa po 4 kom. stolica, odnosno izvan opsega dodijeljenog točkom 1. rješenja (koji se odnose na dozvoljenih 60 m² i to isključivo na dijelu čestice zemlje 655 i 656 k.o. Mokošica), na istoj lokaciji broj 12.2 koristi i dodatnih 60 m² (ukupno 120 m² na predmetnom dijelu), te izvan i južno od dozvoljene lokacije br.12.2 koja predstavlja dio pomorskog dobra obalu u površini od oko 40 m² (u naravi popločana terasa) na kojem je postavljena drvena terasa (iznad mora) površine od oko 50m², te ukupno korištena površina ugostiteljskog objekta iznosi oko 210 m², od kojih je 150 m² izvan dozvoljenog, kao i da za obavljanje ugostiteljske djelatnosti, suprotno uvjetima iz točke 5. istog rješenja, postavio i koristi zatvoreni kiosk-šank sa krovnom konstrukcijom, nadstrešnicu, WC, hladnjake, drvenu ogradu uzduž ceste i oko objekata te montažnu drvenu terasu oslonjenu na metalnim stupovima u moru, sve bez pravnog osnova.

20.Prethodno pak iz razloga što je iz rješenja Grada Dubrovnika, razvidno da je tužitelj temeljem navedenog pravnog akta stekao isključivo slijedeća prava: a) pravo obavljanja ugostiteljske djelatnosti - pripreme i usluživanja pića i hrane, b) pravo korištenja pomorskog dobra dijela čestica zemlje 655 i 656 k.o. Mokošica, na 12.

Mikrolokaciji „Mokošica izvan lučkog područja“, na lokaciji broj 12.2 koja pored dozvoljenih maksimalnih dimenzija šanka na otvorenom od 12 m² (4 x 3 m) uključuje i površinu terase od maksimalnih 60 m², (zaključno podrazumijeva da je na dodijeljenoj predmetnoj čestici tužitelj isključivo mogao koristiti ukupnu površinu od 72 m²) i c) pravo obavljanja djelatnosti sa isključivo dozvoljenim sredstvom-šankom na otvorenom s točionikom, dok je inspekcijskim nadzorom utvrđeno da je tužitelj za potrebe svog ugostiteljskog objekta caffè bara Vapor i obavljanja ugostiteljske djelatnosti, obuhvatio cjelokupnu površinu č.z. 655 . Mokošica (koja iznosi sukladno katastarskom planu 117 m²) i površinu oko 3-4 m² na č.z. 656 (krajnji sjeveroistočni dio predmetne čestice) umjesto dozvoljenih 72 m² na istoj mikrolokaciji po samom rješenju (šank dimenzija 3 x 4 ukupno 12 m² i terasom površine 60 m²), te se koristi (umjesto rješenjem isključivo dozvoljenim šankom na otvorenom s točionikom s mogućnošću postavljanja tende) sredstvima/objektima/površinom (zatvoreni šank sa krovnom konstrukcijom, WC sa krovnom konstrukcijom, nadstrešnicom iznad popločane terase koja pored dozvoljene površine rješenjem od 60 m² dodatno obuhvaća i obalu ispod č.z. 655 - bez katastarske znake površine od oko 40 m² - sve izvan dozvoljene površine), drvenom ogradom oko objekta kao i montažnom drvenom terasom (sa stolovima i stolicama) površine od oko 50 m² oslonjenom na metalne stupove u moru, sve bez ikakve pravne osnove odnosno suprotno pravu koji je stekao rješenjem od 9. srpnja 2024., u svezi s čim je potpuno jasno da istekom razdoblja za koje je izdana naprijed navedena koncesija, tužitelj više nema pravnu osnovu za daljnjim zauzećem pomorskog dobra, odnosno za korištenjem istog osim u dijelovima dozvoljenim rješenjem Grada Dubrovnika, kao i da se zatečeni objekti/građevine nalaze na predmetnom pomorskom dobru bez pravnog osnova, te ih sam tužitelj nije dobrovoljno uklonio niti po isteku koncesije čak i ukoliko je za pojedine od njih i imao pravnu osnovu koja je bila isključivo vezana za trajanje i valjanost Ugovora o koncesiji.

21. Također, za kazati je i kako je Gradsko vijeće Grada Dubrovnika 8. travnja 2024. raspisalo Javni natječaj za dodjele dozvola na pomorskom dobru, koje su pored ostalih, odnosi i na desnu obalu Rijeke Dubrovačke, na lokaciju Podumane u Mokošici, gdje su bile određene dvije mikrolokacije: mikrolokacija br."12.2" se odnosi na otvoreni šank (1) s pripadajućom terasom površine 60 m² (bijelo na skici) na dijelu č.z. 655 i dio č.z.656 k.o. Mokošica, mikrolokacija br."12.3" se odnosila na kupalište, dio č.z. 655 k.o. Mokošica s djelatnosti iznajmljivanja opreme za rekreaciju i sport sa sredstvom plažna oprema -suncobrani i ležaljke -20 kom (crveno na skici). Na mikrolokaciji br. "12.2" je tužitelj kao ovlaštenik dozvole za tu mikrolokaciju, nezakonito zauzeo zapadnu polovinu kopnenog dijela kupališta Podumane (crveno na skici), uz nezakonitu dogradnju drvene platforme nad morem (žuto na skici), te su na taj način, od kopnenog dijela kupališta Podumane preostali samo žali, pa za mikrolokaciju "12.3" nije bilo ponuditelja ni na ponovljenom natječaju, te je samo kupalište ograničeno (okrnjeno) za polovicu zapadnog kopnenog dijela. Ujedno, u odnosu na zapisnički utvrđeno i zatečeno stanje sud primjećuje da je osporenim rješenjem obuhvaćen dio mjera u okviru zajedničkog postupanja nadležnih tijela, te je izdana samo mjera zabrane korištenja dijela pomorskog dobra izvan opsega utvrđenog rješenjem Grada Dubrovnika zbog postupanja ostalih inspekcija (predstavnik Državnog inspektorata-građevinske inspekcije i ostalih inspekcija) na kopnenom i morskom dijelu pomorskog dobra, te nalaganju mjera uklanjanja od strane istih.

22. Slijedom navedenog, s obzirom na odredbe mjerodavnih materijalnih i procesnih zakonskih odredbi te utvrđeno činjenično stanje, ovaj sud zaključuje kako osporenim rješenjem tuženika nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja, pa kako tužitelj

u ovom sporu ne iznosi pravno relevantne prigovore koji bi utjecali na drukčije rješenje ove upravne stvari sud nije našao osnove za usvajanje njegove tužbe.

23. Također nisu ostvareni niti razlozi ništavosti osporavanog rješenja iz članka 128. stavak 1. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09 i 110/21) na koje ovaj sud sukladno odredbi članka 47. stavak 3. ZUS-a pazi po službenoj dužnosti, radi čega je valjalo pozivom na odredbu članka 116. stavak 1. ZUS-a odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan te presuditi kao u izreci ove presude.

24. Naposljetku, s obzirom da sukladno odredbi čl. 147. st. 1. ZUS-a stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora, pa kako je sud odbio tužbeni zahtjev tužitelja, trebalo je sukladno citiranoj odredbi odbiti njegov zahtjev za naknadom troškova upravnog spora kao neosnovan, slijedom čega je valjalo odlučiti kao u izreci rješenja.

25. Konačno, za nadodati je kako podneske udruge "Divlja liga vaterpolo", zaprimljene kod ovog suda 18., 19., 20. i 23. prosinca 2024. putem elektroničke pošte, koja nije stranka ovog spora i koja nije ni zatražila da ju se u ovaj spor uključi u svojstvu zainteresirane osobe, sud nije dostavljao na odgovor opunomoćeniku tužitelja i tuženiku, te ja za istaknuti kako navedeni podnesci nisu od nikakvog značaja za predmetni spor.

U Splitu, 18. ožujka 2025.

Dokument je elektronički potpisan:

Ivan Dadić

Vrijeme potpisivanja:

18-03-2025

14:00:20

DN:
C=HR
O=UPRAVNI SUD U SPLITU
2.5.4.37=90C11064154485U2D3426372635383837363336
OU=Signetur
E=Dadić
O=Ivan
CN=Ivan Dadić

S U D A C

Ivan Dadić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude i rješenja dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana dostave pisanog otpravka. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o istoj odlučuje Visoki Upravni sud Republike Hrvatske.

DNA:

- opunomoćeniku tužitelja Maruju Kolendiću, odvjetniku u Dubrovniku, Antuninska 3, uz zapisnik o objavi,
- tuženiku Ministarstva mora, prometa i infrastrukture Republike Hrvatske, Upravi sigurnosti plovidbe, Lučkoj kapetaniji Dubrovnik, Službi sigurnosti plovidbe, Dubrovnik, Vukovarska 16, uz zapisnik od 5. ožujka 2025., zapisnik o objavi i povrat spisa, po pravomoćnosti,
- u spis.

Rj./- Spis u kalendar 30 dana.

[Puni uvid u podatke predmeta kroz e-komunikaciju \(za stranke u postupku\)](#)

STRANKE

Tužitelj	G.B.
Tuženik	M.

VRSTA PREDMETA

Izvlaštenje - koncesije

TIJEK POSTUPKA

i Datum pokretanja postupka	07.10.2024.
i Datum posljednje dodjele	07.10.2024. - sudac/sutkinja Ivan Dadić
i Datum donošenja odluke	18.03.2025.
i Datum otpreme	18.03.2025.
i Datum arhiviranja	-
i Rok čuvanja spisa	-

SUDSKE RADNJE

Ročište za raspravu	05.03.2025. Lokacija: soba br. 17 17	Održano
Ročište za objavu odluke	18.03.2025. Lokacija: soba br. 17 17	Održano

PODACI O ODLUCI

i Vrsta donesene odluke	Presuda – odbijanje
i Datum pravomoćnosti odluke	18.04.2025.
i Datum ovršnosti odluke	-

DODATNE INFORMACIJE

i Dodatni status predmeta	NE
i Izjavljena žalba	NE
i Spis na višem sudu	NE
i Predmeti izvan eSpis-a	-

PISMENA

1.	
i Datum	22.05.2025.
Tip pismena	Odluka/dopis suda
i Vrsta pismena	Potvrda pravomoćnosti/ovršnosti
i Prilozi	NE

